

ustanovení to nezakládalo by ještě pro náboženskou obec právo podávat proti změněným stanovám spolku Chevra-Kadiša námitky s účinkem výše uvedeným. Ani tehdy, jestliže by náboženská obec spolek Chevra-Kadiša sama utvořila a byla sama majitelem pohřebiště, nebyla by oprávněna zúčastniti se řízení týkajícího se změny stanov spolku Chevra-Kadiša jako procesní strana, kdyžtž není právní normy, podle které by uvedené okolnosti zakládaly pro náboženskou obec právo podávat proti změněným stanovám spolku Chevra-Kadiša námitky, o kterých by úřad byl povinen rozhodnouti. Zmíněné okolnosti mohly by snad vésti ke sporům mezi spolkem Chevra-Kadiša a autonomní orthodoxní israel. nábo. obcí, které by bylo řešiti podle předpisů nař. uh. min. kultu z 27. října 1905 č. 4249 praes. (R. T. 127) autonomnímu volenému soudu církevnímu, po př. za podmínek v tomto nařízení stanovených úřadům kultovým, nejsou však důvodem, aby náboženské obci bylo přiznáno postavení strany v řízení o změně stanov spolku Chevra-Kadiša vedeným před úřady spolkovými.

Ztěchto úvah dospěl nss k závěru, že ani Mukačevská autonomní orthodoxní israel. náboženská obec nebyla procesní stranou v řízení o žádosti mukačevské isr. posvátné jednoty Chevra-Kadiša v Mukačevě, jež bylo ukončeno rozhodnutím vzatým v odpor stížností podanou k tomuto soudu. Potom však nedostává se jí legitimace k podání této stížnosti, jež proto musila býti odmítnuta pro nepřípustnost.

Č. 10.982.

Spolkové právo: I. * Oznámení o zamýšleném utvoření spolku podle zák. č. 134/1867 ř. z. nevyhovuje předpisu § 4 tohoto zák., je-li podepsáno jen jediným proponentem.

Řízení správní: II. Úřad je povinen projednati věcně jen takové podání, které vyhovuje formálním náležitostem podání vůbec a náležitostem stanoveným ve zvláštních předpisech, platných pro to které podání.

(Náiez ze dne 5. ledna 1934 č. 22.390/33.)

Prejudikatura: ad I Boh. A 8803/30.

Věc: Dr. Rudolf L. v T. proti ministerstvu vnitra (odb. r. Dr. Viktor Haas) o utvoření spolku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Oznámení st-lovo z 10. ledna 1927, že hodlá podle předložených stanov založiti spolek »Komunal-Verein in T.«, odmítla zsp v Praze výměrem z 5. února 1927 projednávatí podle spolkového zákona z 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z., ježto vzhledem k ustanovení § 4 cit. zák. nestačí k utvoření spolku oznámení jediného proponenta. Odvolání, jež st-l z výměru toho podal, zamítlo žal. min. nař. rozhodnutím z důvodů napadeného výměru.

O stížnosti do rozhodnutí toho uvažoval nss takto:

Stížnost vznáší především námitku, že spolkový úřad, k němuž došlo oznámení o zamýšleném utvoření spolku, je mimo případ vlastní nepřislušnosti povinen oznámení to věcně projednati a že tedy zejména

není oprávněn oznámení takové odmítati jako nepřípustné pro nedostatky rázu formálního. Pokud tedy žal. úřad potvrdil aliminační výrok první stolice, je prý rozhodnutí jeho nezákonné. Zároveň však vytýká stížnost vadnost řízení, již spatřuje v tom, že žal. úřad, zamítaje stejnou námitku, uplatňovanou st-lem již v odvolání, svůj zamítavý výrok blíže neodůvodnil. Námitky ty neshledal nss důvodnými.

Oznámení o zamýšleném utvoření spolku podle § 4 spol. zák. č. 134/67 ř. z. je podáním k úřadu správnímu, politickému. Podle všeobecných zásad, ovládajících každé řízení, zejména též řízení správní — jež došly arci teprve po vydání aliminačního výroku I. stolice výrazu v § 19 vl. nař. č. 8/1928 Sb. — je politický úřad povinen projednávatí věcně jen taková podání, jež vyhovují formálním náležitostem každého podání vůbec, resp. náležitostem stanoveným ve speciálních předpisech pro to které podání platných.

V daném případě odmítl úřad I. stolice projednatí podání st-lovo proto, že nebylo podáno oním počtem proponentů, jak předpisuje spolkový zákon č. 134/1867 ř. z., tedy v podstatě pro nedostatek legitimace st-le ku podání takového oznámení. Pro nedostatek legitimace byly však politické úřady vždy, zejména také před účinností cit. nař. č. 8/28, oprávněny podání u nich učiněná odmítati. Proto nelze ani v daném případě spatřovati v tom, že žal. úřad potvrdil aliminační výrok I. stolice, žádnou nezákonnost.

V nedostatku odůvodnění tohoto zamítavého výroku nelze však spatřovati ani žádnou podstatnou vadu řízení, neboť jednak šlo o námitku zřejmě bezdůvodnou, jednak nedostatkem odůvodnění nebyla v daném případě řádná obrana znemožněna, ba ani valně ztížena. Předdeslané výtky jsou tedy liché.

Avšak ani ve věci samé neshledal nss námitky stížnosti důvodnými.

Stížnost se pokouší prokázati, že slovem »podnikateli« v § 4 odst. 1 spol. zák. č. 134/1867 ř. z. nechtěl zákon vyjádřiti zásadu, že utvoření spolku musí býti v každém případě oznámeno více osobami. Jde prý o generelní předpis a je prý proto možno užití slova »podnikatelé« v množném čísle vykládati také tak, že jím mají býti označeni souhrnně všichni ti, kdož v budoucnosti hodlají spolky zakládati bez jakéhokoliv omezení jejich počtu pro jednotlivý případ.

Nss neuznal stanovisko stížnosti důvodným.

Předpis § 4 odst. 1 cit. zák. praví, že zamýšlené utvoření spolku má býti zem. úřadu oznámeno podnikateli jeho (von den Unternehmern), aniž by blíže označil, kolik osob tím myslí. Podle § 6 o. z. o. nemá býti přikládán zákonu jiný význam, než který vyplývá z přirozeného významu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. Z přirozeného významu plurálního tvaru »podnikatelé spolku« však vysvítá, že zákonodárci záleželo na tom, aby oznámení o úmyslu utvořiti spolek bylo učiněno více osobami. Tento výklad hoví také myšlenice svobodného spolčování občanů a pojmu spolku jako sdružení více osob, které chtějí na základě určitých proposit dosíci společnou činností určitého cíle. Z předdeslaného plyne, že oznámení o zamýšleném utvoření spolku

podle zák. č. 134/1867 ř. z. nevyhovuje předpisu § 4 tohoto zák., je-li podepsáno jen jediným proponentem. Tento právní názor vyslovil a odůvodnil nss také v nál. Boh. A 8803/30.

Když se věci takto mají, nemohl ovšem žal. úřad porušiti zákon, odepřel-li projednati oznámení o utvoření spolku »Komunal-Verein in T.« proto, že bylo učiněno jen jedním proponentem.

Č. 10.983.

Š k o l s t v í: * Ustanovení § 9 odst. 5 nař. č. 96/1930 Sb., určující část pensijní základny, vyplývající z funkčního služného pro ředitele vyšší střední školy se služebními požitky v době odchodu do výslužby V. hodn. tř. 2. plat. stupně částkou 8.640 Kč, není v rozporu se zákonem.

(Nález ze dne 8. ledna 1934 č. 4342/31.)

Prejudikatura: Boh. A 10.484, 10.591 a 10.831/33.

Věc: Alois H. ve Z. proti ministerstvu školství a národní osvěty o výměru výslužného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výnosem z 23. srpna 1930 vyměřila zšr v Brně st-li, který jako ředitel státního reálního gymnasia v Brně odešel dnem 1. července 1925 do výslužby, na základě zák. z 20. května 1930 č. 80 Sb. vzhledem k pensijní základně 48.240 Kč základní služné 9. plat. stupnice 39.600 Kč a funkční služné 8.640 Kč určené podle §§ 9 a 50 vl. nař. z 26. června 1930 č. 96 Sb. místo dosavadních odpočívých požitků od 1. ledna 1930 výslužné ve výši 100%ní nové pensijní základny, t. j. 48.240 Kč ročně.

V odvolání proti tomu podaném poukazoval st-l k tomu, že služební místo ředitele ústavu, který v době svého odchodu na odpočinek spravoval, bylo vl. nař. ze 7. července 1926 č. 115 Sb. zařaděno do 1. stupnice funkčního služného, a žádal, aby mu proto bylo přiznáno funkční služné 11.040 Kč.

Nař. výnosem zamítlo min. škol. odvolání to vzhledem k ustanovení § 5 zák. č. 70/30 a § 9 odst. 5 vl. nař. č. 96/30, neboť podle tabelárního přehledu tamže uvedeného určí se část pensijní základny, vyplývající z funkčního služného u ředitele střední školy, který měl v den skončení činné služby služné 2. stupně V. hodn. třídy částkou 8.640 Kč, takže podle toho byla st-li pensijní základna vyplývající z funkčního služného určena správně a nemá tedy st-l nároku, aby mu do ní bylo započteno funkční služné v částce 11.040 Kč.

Stížnost podaná k nss neběře v odpor určení nové pensijní základny st-lovy, pokud jde o základní služné částkou 39.600 Kč, ani nepopírá, že st-l měl v den skončení činné služby služné 2. stupně V. hodn. tř., nýbrž obrací se toliko proti určení pensijní základny, vyplývající z funkčního služného, kterou jak zšr., tak žal. úřad ustanovily částkou 8.640 Kč, a namítá po této stránce, že žal. úřad opřel svůj výrok o ustanovení odst. 5 § 9 vl. nař. č. 96/30 Sb., podle něhož část pensijní základny státních profesorů vyplývající z funkčního služného určí se na základě